

Epistola întâi către Corinteni

Capitolul 7

Cuprinsul

Epistola întâi către Corinteni	1
Capitolul 7.....	1
19. Bărbatul și femeia în căsătorie	1
20. Cei necăsătoriți, cei căsătoriți, ceilalți.....	3
21. Dumnezeu ne-a chemat la pace	5
22. Rămânerea cu Dumnezeu.....	7
23. Timpul s-a scurtat.....	9
24 Căsătoria cu cine vrei, dar numai în Domnul.....	11

19. Bărbatul și femeia în căsătorie

1 Corinteni 7.1-7: Dar referitor la cele despre care ați scris, bine este pentru om să nu se atingă de femeie. Dar, din cauza curviilor, fiecare să-și aibă soția lui și fiecare să-și aibă soțul ei. Soțul să-i dea soției ce îi datorează și, tot astfel, și soția, soțului. Soția nu este stăpână pe trupul ei, ci soțul; de asemenea, nici soțul nu este stăpân pe trupul lui, ci soția. Nu vă lipsiți unul de altul decât, poate, prin înțelegere, pentru un timp, ca să vă dedicați rugăciunii; și fiți din nou împreună, ca să nu vă ispitească Satan, din cauza neînfrânării voastre. Dar spun aceasta ca îngăduință, nu ca poruncă. Pentru că aș dori ca toți oamenii să fie ca și mine, dar fiecare are darul său de la Dumnezeu: unul într-un fel și altul în alt fel.

Acest capitol urmează imediat după ultimele versete din capitolul 6. Acolo s-a arătat clar că relațiile sexuale în afara căsătoriei sunt curvie. Dar cum să se procedeze atunci în căsătorie? Credincioșii din Corint i-au pus această întrebare apostolului Pavel. În acest capitol, el răspunde în detaliu.

Unii au susținut că Pavel, fiind necăsătorit, nu avea dreptul să se pronunțe în această privință. Dar astfel de oameni nu înțeleg locul special pe care Pavel îl primise de la Dumnezeu. Pavel era omul, căruia Dumnezeu îi încredințase o slujbă specială. El avea dreptul să împărtășească adunărilor în mod special taina unității care există între Hristos și Adunare. Această unitate este comparată cu căsătoria. Bărbatul trebuie să-L reprezinte pe Hristos, iar femeia Adunarea. Poți citi ceva despre aceasta în Efeseni 5.22-33. Această comparație între Hristos și Adunare și relația dintre bărbat și femeie nu este făcută în 1 Corinteni. Dar este de înțeles că tocmai Pavel putea da indicații foarte practice despre relația dintre bărbat și femeie, deoarece cunoștea atât de bine relația dintre Hristos și Adunarea Sa. De aceea, preocuparea lui era ca în căsătorie relația dintre soți să devină din ce în ce mai asemănătoare cu marele model.

Capitolul 7

Înainte de a scrie despre aceasta, el spune mai întâi în versetul 1 că este bine pentru un bărbat să nu se atingă de o femeie. Pare că el ar avea ceva împotriva căsătoriei. Și când spune în acest verset că, din cauza curviei, este bine ca fiecare să aibă propria sa soție, acesta nu este un motiv foarte înalt. Pare mai degrabă un rău necesar. Dar dacă citim întregul capitol, vedem că el recunoaște căsătoria fără restricții și subliniază importanța fidelității conjugale. Atunci de ce se exprimă astfel? Pentru că în acest capitol el consideră căsătoria ca fiind ceva temporar. În cer nu se căsătorește nimeni și nimeni nu este căsătorit. Așa spune Domnul Isus în Matei 22.30. Așadar, căsătoria este valabilă doar pentru perioada în care cineva trăiește pe pământ. Pentru a avea o căsnicie bună, nu trebuie să cunoști doar privilegiile ei, ci și îndatoririle. A fi căsătorit este o mare responsabilitate. Când ești căsătorit, „jumătatea ta” așteaptă foarte multe de la tine. Trebuie să dedici timp căsniciei tale. Dacă nu ești căsătorit, poți folosi acest timp în alt mod. Desigur, nu pentru tine însuși, ci pentru Domnul. Pavel privește căsnicia din această perspectivă. Aș dori să subliniez încă o dată: căsătoria este o imagine strălucitoare despre Hristos și Adunarea Sa. Când Dumnezeu a instituit căsătoria, El a avut deja în vedere acest fapt. Dar, așa cum am spus, acest capitol se referă la aspectul temporal. Pavel nu este unilateral aici. Vei vedea că el prezintă lucrurile în mod echilibrat, chiar și atunci când vine vorba de îndatoririle pe care le implică căsătoria.

Când spune că este bine pentru un bărbat să nu se atingă de o femeie, aceasta înseamnă că este bine să rămână necăsătorit, cu scopul de a fi complet liber să slujească Domnului (vezi versetele 26 și 32). El nu vrea să spună că nu trebuie să dai mâna unei femei. Cu toate acestea, este necesară o avertizare împotriva relațiilor prea intime cu persoane de sex opus. Fii atent la îmbrățișări și sărutări sau la a fi îmbrățișat și sărutat de persoane de sex opus. Multe probleme conjugale au apărut din cauza acestui fapt. În relațiile prea prietenoase, gelozia joacă rapid un rol important. De altfel, apostolul spune aici că, din cauza pericolului de curvie, fiecare bărbat trebuie să aibă propria soție și fiecare femeie propriul soț.

Căsătoria impune bărbatului obligații față de soția sa și femeii obligații față de soțul ei. Este vorba despre îndeplinirea acestei obligații. Prin căsătorie, bărbatul și femeia s-au predat unul altuia. Niciunul dintre ei nu mai are control asupra propriului corp. Nu este o chestiune de a da și a primi, ci doar de a da. Contextul arată clar că este vorba în primul rând de satisfacerea nevoilor sexuale ale celuilalt. Nevoile sexuale nu sunt o rușine, ele au fost create de Dumnezeu. Cu toate acestea, ele trebuie satisfăcute în cadrul pe care Dumnezeu le-a dat, și acesta este căsătoria. În căsătorie, bărbatul și femeia se pot bucura unul de celălalt. Coroana acestui lucru este actul sexual. Dumnezeu a dat actul sexual și în vederea procreării copiilor. Prin urmare, acesta are o dublă funcție. Prin utilizarea arbitrară a tuturor mijloacelor contracepționale artificiale posibile, această dublă funcție este separată una de cealaltă.

O scurtă privire asupra scrisorii lui Petru poate fi utilă. Trebuie însă să ținem cont de faptul că Petru scrie despre sexualitate dintr-un alt punct de vedere și că expunerea sa are, prin urmare, un alt scop. Ce spune Petru? În 1 Petru 3.7, el scrie că bărbatul trebuie să trăiască cu soția sa „după cunoștință”. Desigur, aceasta se referă la întreaga relație cu soția, dar și la cea sexuală. Un bărbat trebuie să-și înțeleagă soția. Ea a fost creată de Dumnezeu în mod complet diferit. Gradul de înțelegere al unui bărbat față de soția sa în acest domeniu se reflectă în măsura stăpânirii de sine pe care o are. Prin faptul că anumite mijloace sunt foarte ușor de obținut face ca această stăpânire de sine să fie puțin exersată. Și încă ceva: dacă îi predăm Domnului conducerea în toate aspectele vieții noastre, nu ar trebui să-I lăsăm să ne conducă și în acest domeniu? Cine dorește să afle voia Lui în această privință, nu va fi rușinat. În mai multe pasaje din Biblie se află rânduielile Lui, la fel și în capitolul pe care îl ai acum în fața ta.

Trebuie un bărbat sau o femeie să se dedice celuilalt în orice moment? Nu. În trei situații este permis să se lipsească unul de celălalt:

- (1) Dacă amândoi sunt de acord.
- (2) Nu trebuie să se întâmple pentru o perioadă lungă de timp.
- (3) Scopul trebuie să fie dedicarea pentru rugăciune.

În viața credincioșilor se pot întâmpla lucruri din care ei nu văd nicio ieșire. Singura cale care rămâne deschisă este atunci să te orientezi complet spre Dumnezeu și să-I ceri o ieșire. În astfel de situații, este bine să renunți voluntar și pentru o perioadă determinată la satisfacerea nevoilor fizice. Apostolul spune foarte accentuat că după aceea trebuie să se reunească, pentru că altfel satan va profita de ocazie pentru a-i ispiți la curvie. Pentru că nevoile există cu siguranță.

Ceea ce spune Pavel aici nu este o poruncă. El ne spune aceasta pentru a ne face să ne gândim. Nu este bine să presupunem pur și simplu, fără să ne gândim și fără să ne rugăm, că Dumnezeu ne va călăuzi pașii. Atunci nu mai există întrebări serioase în prezența Domnului, pentru a afla ce trebuie să facem în anumite situații. Vezi astfel cât de practice sunt aceste instrucțiuni.

Pavel dorea însă ca toți să fie ca el, adică necăsătoriți. El spune asta, pentru că vede câtă lucrare este de făcut pentru Domnul. În același timp, recunoaște că este necesar un anumit dar al harului lui Dumnezeu pentru a putea rămâne necăsătorit. În mod normal, un bărbat se căsătorește cu o femeie și o femeie se căsătorește cu un bărbat. Dumnezeu Însuși a spus: „Nu este bine ca omul să fie singur” (Geneza 2.18). Și aceasta este de asemenea un dar de har al lui Dumnezeu, pentru că „fiecare are darul de har al său de la Dumnezeu: unul într-un fel [să rămână necăsătorit], altul în alt fel [să se căsătorească]”.

Citește din nou 1 Corinteni 7.1-7. - Ești căsătorit? Gândește-te în ce măsură căsnicia ta poate fi îmbogățită de aceste versete. Ești necăsătorit? Cum stai cu dorința ta de a avea o soție/un soț: (a) Te domină complet? Sau (b) este o dorință sănătoasă, pe care o aduci în rugăciune înaintea Domnului, în timp ce Îi slujești din toată inima? Sau (c) crezi că poți rămâne necăsătorit pentru a putea trăi în întregime pentru Domnul, fără griji în ceea ce privește un bărbat/o femeie?

20. Cei necăsătoriți, cei căsătoriți, ceilalți

1 Corinteni 7.8-14: Spun dar celor necăsătoriți și văduvelor: este bine pentru ei să rămână ca și mine. Dar, dacă nu se pot înfrâna, să se căsătorească, pentru că este mai bine să se căsătorească, decât să ardă. Dar celor căsătoriți le poruncesc nu eu, ci Domnul: soția să nu se despartă de soț. (Dar chiar dacă este despărțită, să rămână necăsătorită sau să se împace cu soțul ei.) Și soțul să nu-și părăsească soția. Dar celorlalți le spun eu, nu Domnul: dacă vreun frate are o soție necredincioasă și ea vrea să locuiască mai departe cu el, să n-o părăsească. Și o femeie care are un soț necredincios și el vrea să locuiască mai departe cu ea, să nu-și părăsească soțul. Pentru că soțul necredincios este sfințit prin soție și soția necredincioasă este sfințită prin fratele; pentru că, altfel, în adevăr, copiii voștri ar fi necurați, dar acum sunt sfinți.

Atenția noastră este îndreptată aici către trei grupuri de oameni:

- (1) În versetul 8, cei necăsătoriți și văduvele.
- (2) În versetul 10, cei căsătoriți.
- (3) În versetul 12, ceilalți, adică „căsătoriile mixte”, în care numai bărbatul sau numai femeia este credincios/credincioasă.

Pavel are un cuvânt pentru fiecare dintre aceste trei grupuri.

(1) Cei necăsătoriți și vădulele ar trebui cel mai bine să rămână necăsătoriți, așa cum este el însuși. Atunci nu ar avea de ce să-și facă griji pentru o căsnicie fericită. Timpul pe care ar trebui să-l investească în acest scop l-ar putea folosi în slujba Domnului. Dar Pavel are pe deplin o viziune practică. El este foarte conștient că pot exista nevoi, care nu permit cuiva să rămână necăsătorit. Poate te preocupă întrebarea dacă Domnul vrea să te căsătorești sau dacă vrea să rămâi singur. Și pe mine m-a preocupat această întrebare. Am primit răspunsul când cineva mi-a spus: „Dacă tânjești după un partener de viață, poți să pornești de la premisa că Domnul vrea să te căsătorești. El a pus această dorință în tine.”

Un răspuns simplu, care pentru mine a pus capăt întrebării dacă ar trebui să mă căsătoresc sau nu. Așadar, cred că nu trebuie să te agiți prea mult în privința asta. Desigur, mai este și problema de a afla cu cine trebuie să te căsătorești după voia Domnului, dar pentru asta poți continua să te rogi. Uneori se întâmplă ca, în ciuda dorinței de a avea un partener de viață, să rămâi singur. Asta poate însemna o luptă destul de grea, atât de puternică încât poți începe să te îndoiești chiar de dragostea lui Dumnezeu. Te înțeleg foarte bine, mai ales când alții vorbesc cu compătimire despre asta. Un capitol ca acesta te poate încuraja foarte mult.

Pentru Dumnezeu, viața ta nu și-a ratat scopul, chiar dacă nu apare un partener de viață în viața ta. Nu da sentimentului de lipsă ocazia să-ți umple viața, ci mai degrabă dă-i acest spațiu lui Dumnezeu. Nu vreau să dau impresia că vreau să resping problema cu câteva fraze. Ar fi foarte ieftin. Vreau doar să încerc să arăt direcția în care s-ar putea găsi probabil puțină putere care să ușureze această povară.

(2) Cine este căsătorit, este căsătorit până la moarte. Orice divorț înainte de moarte este interzis. În Maleahi 2.16 se spune că Dumnezeu urăște despărțirea (divorțul). Nu există niciun motiv pentru care un bărbat și o femeie ar trebui să divorțeze. Se aude, desigur, de situații insuportabile: certuri constante, injurii, alcoolism, relații cu alte persoane, adulter. Și, din punct de vedere uman, este foarte ușor de înțeles că partea care trebuie să suporte toate acestea inițiază procedura de divorț. Dar Domnul Isus a spus (și la aceasta se referă Pavel când afirmă: „nu eu, ci Domnul”): „Ce a unit Dumnezeu, omul să nu despartă” (Matei 19.6). Aici se află o poruncă clară: să nu vă despărțiți! Este aceasta imposibil în orice circumstanțe? Domnul Isus menționează o excepție în Matei 19.9, și anume cazul în care unul dintre parteneri a comis adulter (cu toate că și în acest caz unii nu văd o excepție). Motivul este că partenerul care a curvit a rupt legământul căsniciei prin aceasta, deci prin aceea că a avut relații sexuale cu altcineva (vezi 1 Corinteni 6.16). Însă, deși aceasta este o excepție, cel care are dreptul acesta ar trebui să se întrebe dacă el sau ea trebuie să se folosească de el. Dacă nu ar face-o (vreau să mă exprim din nou cu mare prudență), ar fi o victorie a harului, și anume, să rămână fideli legământului căsătoriei, prin care cei doi sunt uniți.

În cazul unor divorțuri, se invocă ca scuză faptul că este vorba de o căsătorie în care bărbatul și femeia nu ar fi uniți de Dumnezeu. Există într-adevăr suficiente căsătorii care au avut loc fără a se întreba voința lui Dumnezeu. Dacă este așa, acest fapt trebuie recunoscut ca păcat, dar nu poate servi drept scuză pentru a divorța. Când se spune „ceea ce a unit Dumnezeu”, se referă la instituirea căsătoriei ca atare. Cei doi oameni uniți prin legătura căsătoriei nu pot niciodată să se despartă. Este o legătură pe care Dumnezeu a pus-o între ei și care nu poate fi niciodată ruptă. Gândește-te la asta când te gândești la căsătorie.

Dacă totuși s-a ajuns la divorț, porunca este la fel de clară: să rămână necăsătoriți sau să se împace.

(3) Ceilalți. Cine sunt aceștia? Sunt, de asemenea, persoane căsătorite, dar din cele ce urmează se poate deduce că este vorba de căsătorii mixte, adică căsătorii în care unul dintre parteneri a ajuns la credință, iar celălalt este încă necredincios. Persoana în cauză a ajuns la credință după ce s-au căsătorit. Deci nu este vorba despre cineva care Îl cunoaște pe Domnul Isus și se căsătorește cu un necredincios. Această căsătorie este în contradicție clară cu Biblia (2 Corinteni 6.14) și nu poate fi binecuvântată. Dar ne putem imagina că într-un oraș păgân precum Corint, unde Evanghelia fusese primită, în multe familii credința a dus la conflicte cu membrii necredincioși ai familiei. Cum ar trebui să se procedeze în astfel de cazuri? Aici Pavel vorbește ca apostol, fără a se referi la o declarație a Domnului Isus Însuși. De aceea el spune: „spun eu, nu Domnul”. Asta nu înseamnă că nu trebuie să-ți pese de ceea ce spune Pavel aici. El este totuși un apostol, care a primit autoritate de la Dumnezeu pentru a spune cum trebuie să se procedeze în tot felul de cazuri. În cazul căsătoriilor mixte, cel care a ajuns la credință nu trebuie să ia niciodată inițiativa divorțului.

Cine citește Ezra 10 și Neemia 13 ar putea ajunge la concluzia că, în cazul căsătoriilor mixte, necredinciosul trebuie alungat (Ezra 10.1–4.10–16; Neemia 13.23–27). Totuși, acolo este vorba despre căsătorii interzise de Dumnezeu. Israeliiți se legaseră cu popoarele păgâne din jur. Prin aceasta, ei se întinaseră și deveniseră vinovați de încălcarea Legii (vezi Deuteronomul 1.1-6). Singura cale, de a îndepărta păcatul, era mărturisirea și alungarea femeilor străine și a copiilor pe care i-au născut. Așa hotărâse Dumnezeu, când poporul Său era sub Lege. În timpul în care trăim, nu mai suntem sub Lege, ci sub har. Dacă într-o familie necredincioasă unul dintre părinți se convertește și vine la credință, acest fapt are un efect asupra întregii familii. Bărbatul necredincios este sfințit prin femeia credincioasă sau femeia necredincioasă este sfințită prin bărbatul credincios. Această sfințire nu are nimic de-a face cu relația lor veșnică cu Dumnezeu. Nu s-a schimbat nimic în această privință. Fără convertire, ei rămân pierduți. Are însă de-a face cu locul lor în lume. Prin legătura cu un credincios, necredinciosul a ajuns într-un loc special în lume, și anume sub influența directă a creștinismului. Înainte, întreaga familie se afla în întunericul păgânismului. Acum, prin convertirea bărbatului sau a femeii, lumina a pătruns în întreaga familie. Necredinciosul intră acum în contact cu aceasta în fiecare zi, fie că vrea sau nu. Întregul mediu știe: în această familie se simte influența credinței creștine. Fie că îi place sau nu, din momentul convertirii partenerului său, necredinciosul este legat de cineva care nu mai participă la modul de viață păgân. Același lucru este valabil și pentru copii.

Vezi astfel cum Evanghelia aduce binecuvântare în familii, nu numai pentru cel convertit, ci și pentru cei din casa lui.

Citește din nou 1 Corinteni 7.8-14. - Ce motive poți invoca pentru a nu te lega de un necredincios?

21. Dumnezeu ne-a chemat la pace

1 Corinteni 7.15-20: Dar, dacă cel necredincios se desparte, să se despartă; în astfel de cazuri, fratele sau sora nu sunt legați, ci Dumnezeu ne-a chemat la pace. Pentru că, ce știi tu, soție, dacă vei mântui pe soțul tău? Sau ce știi tu, soțule, dacă vei mântui pe soția ta? Totuși, așa cum Domnul a împărțit fiecăruia, așa cum Dumnezeu a chemat pe fiecare, așa să umble. Și așa rânduiesc eu în toate adunările. A fost cineva chemat fiind circumcis? Să nu se facă necircumcis. A fost cineva chemat în necircumcizie? Să nu se facă circumcis. Circumcizia nu este nimic și necircumcizia nu este nimic, ci ținerea poruncilor lui Dumnezeu. Fiecare să rămână în chemarea aceea în care a fost chemat.

Când într-o căsătorie unul dintre soți se convertește, în acel moment se creează o prăpastie enormă între bărbat și femeie. Credinciosul vrea din acel moment să se supună voinței lui Dumnezeu, în timp ce necredinciosul nu face (încă) aceasta. Aceasta creează tensiuni în căsătorie, care pot deveni atât de puternice încât necredinciosul vrea să se despartă. În astfel de cazuri, credinciosul nu trebuie să încerce cu toată puterea să-și păstreze partenerul necredincios.

În astfel de situații, credinciosul va gândi adesea că a eșuat în mărturia sa. Cine poate spune că a fost întotdeauna un martor perfect? Nu spun aceasta pentru a diminua responsabilitatea noastră. Dacă s-au comis greșeli, acestea trebuie recunoscute, chiar dacă au fost comise față de un necredincios. Dar dacă necredinciosul dorește să se despartă, în ciuda unei mărturisiri sincere a lucrurilor greșite, atunci poate să se despartă. Singurul lucru care îi rămâne credinciosului este să se roage neîncetat pentru necredincios.

Cum ar trebui să trăiască credinciosul în continuare? Pavel spune aici că fratele sau sora este liber. Înseamnă asta că este posibilă o altă căsătorie? În acest caz, însă, calea spre reunire ar fi exclusă, în cazul în care necredinciosul ar deveni mântuit. De aceea, mai este menționat ceva aici: „Dumnezeu ne-a chemat la pace” (versetul 15). Prin convertirea unui membru al familiei, această pace poate dispărea din familie. La fel spune și Domnul Isus, că El nu a venit să aducă pace, ci mai degrabă dezbinare (Luca 12.51-53). Dacă unul dintre membrii familiei Îl primește pe Domnul Isus, apare dezbinarea între credincios și necredincios. Așa cum am spus la începutul acestui paragraf, în anumite situații acest fapt poate duce la tensiuni. În relația dintre soț și soție, se poate ajunge până la punctul în care necredinciosul dorește să se despartă. Atunci poate să se despartă, pentru că Dumnezeu ne-a chemat la pace. Credinciosul nu trebuie să facă totul pentru a-l reține pe celălalt în detrimentul păcii. În cele din urmă, nu se poate spune cu certitudine dacă el sau ea se va converti.

Gândesc că în versetul 17 se poate găsi mângâiere pentru oricine s-a aflat într-o astfel de situație prin convertirea sa. Acest verset îți face mai ușor să te pui în situația respectivă și să nu te răzvrătești. Găsești acolo două motive pentru aceasta. Primul are legătură cu circumstanțele vieții tale. Situația ta nu este o surpriză pentru Dumnezeu. Când L-ai primit pe Domnul Isus, El îți cunoștea situația. Acum El dorește ca tu să arăți în mediul tău schimbarea pe care El a operat-o în viața ta. Al doilea motiv are legătură cu tine personal. Dumnezeu te-a chemat așa cum ești. Ce înseamnă asta este explicat în versetul 18 și în versetele următoare. Dar înainte de această explicație, mai este ceva foarte important: „și așa rânduiesc eu în toate adunările”. Ceea ce spune Pavel aici despre căsătorie nu poate fi aplicat de oricine după bunul său plac. De asemenea, nu este limitat în timp. Nu se aplică doar credincioșilor din Corint, ci tuturor adunărilor din toate timpurile. Este bine să ținem cont de aceasta, mai ales în vremurile noastre, când moralitatea căsătoriei este în continuă scădere și divorțul este acceptat fără probleme.

Dar acum să trecem la întrebarea: cum putea cineva să fie chemat, adică cum era situația personală a cuiva înainte de a fi chemat de Dumnezeu să primească Evanghelia? El putea fi circumcis sau necircumcis; putea fi chemat ca sclav sau ca om liber. Era oare o diferență pentru Dumnezeu dacă cineva era circumcis sau necircumcis? În trecut, da. Atunci, circumcizia era semnul exterior al legământului pe care Dumnezeu îl încheiase cu poporul Său. Dar, de la moartea pe cruce a Domnului Isus, un astfel de semn exterior nu mai are nicio valoare specială pentru Dumnezeu. Lipsa unui astfel de semn nu îl face pe cineva mai mic în fața lui Dumnezeu. Lucrurile exterioare și-au pierdut semnificația ca fundament al relației cu Dumnezeu. Ele nu mai determină relația cu Dumnezeu. De aceea, cineva, care avea origini iudaice și era circumcis, nu trebuia să-și anuleze circumcizia. El putea să-și refacă prepuțul printr-o operație. Cuvântul „trage” înseamnă „întinde”.

Ne-am putea întreba de ce ar vrea cineva să-și anuleze circumcizia. Cine a văzut asta? Lucrurile se schimbă însă dacă știm că sportul se practica în trecut în pielea goală. Atunci se vedea dacă cineva era circumcis sau nu. Dacă un iudeu dorea să se despartă de originea sa iudaică după convertire, acest lucru era posibil. Dar Pavel spune aici că nu era nevoie să se preocupe de asta. Același lucru era valabil și pentru cineva care era necircumcis în momentul convertirii. Nu era nevoie să se circumcidă. Acest fapt nu schimba cu nimic poziția sa față de Dumnezeu.

Ceea ce contează acum este respectarea poruncilor lui Dumnezeu. Contează atitudinea inimii. Dragostea pentru Dumnezeu trebuie să se manifeste prin ascultarea de ceea ce a spus Dumnezeu. Atunci vei dori să-ți organizezi întreaga viață după voia lui Dumnezeu. Și dacă Dumnezeu dă porunci și cu privire la lucrurile exterioare, le vei îndeplini cu dragoste pentru El. Atunci nu mai este important din ce mediu ai venit la convertire. Prin relația ta cu El, El îți va arăta cine este El și cine ești tu. Totuși, este important să fii dispus să păzești poruncile lui Dumnezeu. Deci, nu este vorba despre originea ta, ci despre atitudinea ta, despre ascultarea ta față de Dumnezeu.

Citește din nou 1 Corinteni 7.15-20. - Cum poți respecta poruncile lui Dumnezeu?

22. Rămânerea cu Dumnezeu

1 Corinteni 7.21-28: Ai fost chemat fiind rob? Nu te neliniști de aceasta; totuși, dacă poți deveni liber, mai curând folosește-te de aceasta. Pentru că robul chemat în Domnul este un eliberat al Domnului; tot astfel, cel care a fost chemat liber este rob al lui Hristos. Ați fost cumpărați cu un preț; nu vă faceți robi ai oamenilor. Fiecare, fraților, în ce a fost chemat, în aceea să rămână cu Dumnezeu. Iar despre fecioare, nu am poruncă de la Domnul; dar îmi dau o părere, ca unul care am primit îndurare de la Domnul ca să fiu vrednic de crezare. Gândesc deci că aceasta este bine, din cauza necesității prezente: este bine pentru om să fie așa cum este. Ești legat de soție? Nu căuta dezlegare. Ești dezlegat de soție? Nu căuta soție. Dar și dacă te vei căsători, nu păcătuiești. Și dacă fecioara se căsătorește, nu păcătuiește. Dar unii ca aceștia vor avea necaz în carne; eu însă aș vrea să vă cruț.

A fi circumcis sau necircumcis ține de contextul religios al convertirii tale. Dar mai există un alt aspect care joacă un rol în convertire, și anume contextul social. În timpul lui Pavel, robia era ceva absolut normal. Felul în care te simțeai depindea de stăpânul pe care îl aveai. Dar, în general, era o poziție foarte joasă. Cu un rob se putea proceda în mod arbitrar. El nu era mai mult decât un instrument.

În unele dintre scrisorile sale, Pavel se adresează și robilor. La prima vedere, aceștia se aflau într-o situație deloc de invidiat. De aceea, istoria relatează despre multe revolte ale sclavilor (robilor). Dar dacă urmărești ceea ce Pavel le spune robilor în diferitele sale scrisori, vei descoperi că un rob creștin avea o ocazie specială de a mărturisi despre Domnul și Mântuitorul său (Tit 2.9–10). Prin comportamentul său, el putea arăta că era un ucenic al Domnului Isus, care, la rândul său, devenise rob. De aceea, nu trebuia să-i pese că era chemat pe când era rob. Tot ce conta era să se comporte ca un creștin și să nu mai participe la revolte împotriva stăpânului său. Un exemplu excelent de rob credincios este Iosif în Geneza 39. Se spune acolo în repetate rânduri că Domnul era cu el (Geneza 39.2,21). Apoi, Pavel mai spune ceva despre posibilitatea de a deveni liber. Dacă exista această posibilitate, un rob putea să se folosească de ea. El se gândește aici la faptul că cineva care este liber are alte posibilități de a sluji Domnului.

Dar, oricum ar fi, atât robul creștin, cât și cel liber nu-și puteau trăi viața după bunul plac. Cel care era chemat pe când era rob, era chemat „în Domnul” și, prin urmare, era liber de puterea păcatului. Dar atenție: el era un eliberat al Domnului. La fel, cel care era chemat pe când era liber, era un rob al lui Hristos. Hristos a plătit răscumpărarea pentru amândoi. Și ce răscumpărare! El a plătit cu prețul vieții Sale pentru a-i răscumpăra de sub autoritatea lui satan. Acum ei îi aparțineau. El dobândise dreptul asupra întregii lor vieți. De aceea, ei nu mai trebuiau să țină seama de ceea ce doreau oamenii. Asta nu înseamnă că nu trebuiau să se supună stăpânilor lor, ci că știau că, mai presus de toate, trebuiau să se supună lui Dumnezeu.

Pavel încheie acest pasaj în versetul 24 cu o afirmație care se aplică întregului pasaj. Este vorba despre faptul că fiecare trebuie să rămână „cu Dumnezeu” în chemarea în care a fost chemat. Este ceva ce trebuie să te întrebi și tu. O schimbare este posibilă numai dacă înainte de convertire erai ocupat cu o muncă sau cu lucruri care nu erau bune. Un exemplu clar în acest sens este convertirea unei prostituate. Este de la sine înțeles că, după convertire, ea nu poate rămâne „cu Dumnezeu” în „lucrarea” pe care o făcea. Dar, în general, intenția lui Dumnezeu este ca, după convertire, cineva să nu-și schimbe profesia, ci să arate tocmai în vechiul său mediu că s-a schimbat. În Luca 3.10-14 găsim exemple de oameni care au venit cu pocăință la Ioan Botezătorul și l-au întrebat ce să facă. El nu le spune vameșilor și soldaților să-și dea demisia, ci să-și facă meseria așa cum se cuvine. Ei puteau arăta în meseria lor că s-au schimbat. În societatea noastră, în unele profesii este aproape normal ca angajații să noteze că au lucrat mai multe ore și să fie plătiți pentru mai multe ore decât au lucrat în realitate. Cine l-a primit pe Domnul Isus ca Mântuitor și Domn, nu va mai participa la astfel de practici.

În versetele 25-39 Pavel dezvoltă în detaliu ceea ce a sugerat deja în versetele 8 și 9. El vede o sarcină specială pentru cei necăsătoriți și pentru văduve. Când citim întregul pasaj, observăm că el se adresează atât bărbaților necăsătoriți, cât și femeilor necăsătorite. Recomandarea lui pentru cei necăsătoriți este să rămână necăsătoriți. El nu face aceasta pentru că este atât de comod să fii liber, fără obligații. Nu, el face aceasta dintr-un anumit punct de vedere, și anume având în vedere nevoia actuală. Cât de mare este această nevoie, o vezi în jurul tău, în lume. Pavel avea o perspectivă asupra acestui fapt și voia ca și alții să o aibă. Poți fi copleșit când te gândești la cât de mulți oameni din jurul nostru nu mai știu ce să facă și nu găsesc o ieșire din problemele lor. Gândurile și tentativele de sinucidere nu mai sunt o raritate. Statisticile o dovedesc cu cifre dure. Dacă ne gândim că unul din cinci tineri s-a gândit deja la sinucidere, acest lucru ne afectează profund.

Pentru a putea vorbi cât mai multor oameni, poate mai ales tinerilor, despre Domnul Isus, Pavel vorbește despre celibat din acest punct de vedere. El nu face aceasta pentru că a primit o poruncă de la Domnul, ci își exprimă opinia ca unul „care a primit îndurare de la Domnul ca să fie vrednic de crezare”. Dacă citim superficial, pare a fi doar o opinie personală a lui Pavel, după care nu trebuie neapărat să ne ghidăm. Nu spune el, că nu a primit nici o poruncă de la Domnul în acest sens? În alte privințe, el spune clar că le-a primit direct de la Domnul. În capitolul 11.23, de exemplu, citim despre Cina Domnului. Dar dacă aici nu este menționat aceasta, nu înseamnă că nu trebuie să vedem lucrurile atât de strict. Pavel era un om care se lăsa călăuzit de Duhul Sfânt. Este bine să ținem minte, când citim scrisorile lui, că Duhul Sfânt l-a inspirat să le scrie în acest fel. Așa este și în cazul celor necăsătoriți.

Dar se vede și cât de prudent se exprimă. El este conștient că a primit îndurare pentru a fi credincios chemării Domnului. Pentru a rămâne singur, cu scopul de a-ți dedica viața Domnului și de a-I sluji cu credincioșie, ai nevoie de îndurarea Domnului, pentru că nu este ușor. Nu poți reuși prin

propriile forțe. Așadar, este bine să rămâi celibatar cu scopul special de a te putea dedica în totalitate Domnului. Dar cine este legat de un bărbat sau de o femeie, adică cine este căsătorit, să nu schimbe aceasta. Și cine nu este legat de un bărbat sau de o femeie, să nu schimbe aceasta. „Dar și dacă te vei căsători”, adaugă imediat Pavel, „nu păcătuiești. Și dacă fecioara se căsătorește, nu păcătuiește”. El veghează astfel ca niciun defect să nu cadă asupra căsătoriei, ca și cum ar fi ceva păcătos. El este conștient că, prin prezentarea lucrurilor, cineva s-ar putea simți vinovat dacă se căsătorește. Nicidecum, aceasta nu este intenția lui. El vrea să le scutească pe cele nemăritate de ceva, și anume de necazurile trupești. Necazurile trupești înseamnă că prin căsătorie ești obligat să te ocupi de soțul tău și de familia ta, astfel încât acest timp nu poate fi folosit pentru predicarea directă a Evangheliei. Desigur, Domnul îți dă și ție, dacă ești căsătorit, ocazii de a-L sluji. Dar, după cum am spus, Pavel privește aici totul din perspectiva nevoii prezente.

Citește din nou 1 Corinteni 7.21-28. - Cum recunoști „nevoia prezentă” în mediul tău? Spune-I lui Dumnezeu și întreabă-L cum vrea să te folosească în acest sens.

23. Timpul s-a scurtat

1 Corinteni 7.29-35: Dar spun aceasta, fraților: timpul s-a scurtat. De acum, și cei care au soții să fie ca și cum n-ar avea; și cei care plâng, ca și cum n-ar plânge; și cei care se bucură, ca și cum nu s-ar bucura; și cei care cumpără, ca și cum n-ar stăpâni; și cei care se folosesc de lume, ca și cum nu s-ar folosi deplin de ea; deoarece chipul lumii acesteia trece. Dar eu aș vrea să fiți fără grijă. Cel necăsătorit se îngrijește de lucrurile Domnului, cum să placă Domnului. Dar cel căsătorit se îngrijește de lucrurile lumii, cum să placă soției. Și între soție și fecioară este o deosebire: cea necăsătorită se îngrijește de cele ale Domnului, ca să fie sfântă, și în trup și în duh, dar cea care s-a căsătorit se îngrijește de lucrurile lumii, cum să placă soțului. Dar spun aceasta spre folosul vostru, nu ca să vă prind într-un laț, ci pentru ce este potrivit și ca să slujiți Domnului fără piedici.

Timpul se scurtează. Domnul Isus poate reveni în orice moment și atunci nu vom mai avea nicio posibilitate să propovăduim Evanghelia. Atunci se va coborî, ca să zicem așa, cortina pentru milioane de oameni, care vor fi pierduți pentru totdeauna.

Când Pavel aduce în discuție câteva lucruri, o face în acest context. Aceste lucruri nu sunt greșite în sine, dar pot duce ca lucrarea Domnului să nu mai fie făcută. Când spune „cei care au soții să fie ca și cum n-ar avea”, el nu vrea să spună nimic rău despre căsătorie. Ai înțeles deja că asta nu înseamnă că trebuie să-ți abandonezi soția. În versetul 3, el a spus deja că bărbatul și femeia trebuie să-și îndeplinească obligațiile unul față de celălalt. Nu, este vorba despre faptul că soția și copiii nu trebuie să ocupe primul loc în detrimentul slujirii Domnului. Chiar dacă ești căsătorit, slujirea Domnului trebuie să fie pe primul loc. Este necesar să ne reamintim aceasta. Unii tineri credincioși promițători au devenit inutili pentru Domnul după ce s-au căsătorit, pentru că s-au dedicat complet soțului sau soției lor.

Tristețea și bucuria sunt sentimente pe care Dumnezeu ți le-a dat. Ele apar din diferite circumstanțe și evenimente din viața ta. Ele fac parte din viața de pe pământ și ai dreptul să le exprimi. Cu toate acestea, sentimentele de tristețe sau bucurie te pot acapara atât de mult încât să uiți de slujirea Domnului.

Dacă ești în situația fericită de a avea un venit propriu, poți să-ți cumperi anumite lucruri. Astfel, devii proprietarul lucrurilor cumpărate. Dar trebuie să ai grijă să nu-ți atașezi inima de ele. Dacă

ți-ai cumpărat un sistem stereo, un computer sau o mașină, se poate întâmpla ușor să-ți petreci o mare parte din timp cu ele, în timp ce slujirea Domnului rămâne neglijată. Alții au o înclinație pentru haine frumoase și își petrec o mare parte din timpul liber ocupându-se de acestea. Și astfel, slujirea Domnului rămâne în urmă. Poate că de aceea, de exemplu, încă nu ai distribuit teancul de tractate.

Același lucru este valabil și în ceea ce privește lumea. Poți folosi tot ce este în lume. Desigur, și aici este vorba despre o utilizare permisă. Dacă ai bani, poți face orice cu ei, poți, de exemplu, să-ți permiți un concediu frumos. Poți, de asemenea, să colecționezi tot felul de lucruri rare, care îți plac. Dar numai dacă rămâi conștient că acestea sunt lucruri exterioare, care trec, vei rămâne util pentru Domnul și slujba Lui.

Pavel scrie aceste lucruri pentru că el vrea ca tu să fii fără griji. Din cele ce urmează reiese ce vrea să spună: să fii fără griji pentru un bărbat sau o femeie. Cel necăsătorit se poate dedica în întregime lucrurilor Domnului, pentru a-I fi pe plac. În general, un necăsătorit are mai mult timp pentru asta. Unii nu doresc să se căsătorească, pentru că nu vor să aibă obligații față de altcineva. Vor să rămână liberi, pentru a putea face ceea ce le place. Dar acesta nu ar trebui să fie motivul pentru a rămâne necăsătorit. Cine este necăsătorit poate să-și umple viața într-un mod minunat. Viața ta nu este împlinită doar atunci când ești căsătorit, ci atunci când vezi ce sarcină îți dă Domnul. Desigur, aceasta este valabil și pentru cei căsătoriti, dar pentru ei se adaugă încă o grijă, și anume cum să-i placă soției. Ea are nevoie de timp, atenție și grijă. Nu ar fi bine ca bărbatul căsătorit să se eschiveze de la responsabilitățile sale. Consecințele ar fi dezastruoase atât pentru căsnicie, cât și pentru slujirea Domnului.

În versetele 32 și 33 este arătată diferența dintre bărbatul necăsătorit și cel căsătorit. Aceeași diferență o găsim în versetul 34 în ceea ce privește femeia necăsătorită și cea căsătorită. La Pavel nu există discriminare. În cazul femeii necăsătorite, el intră chiar mai în detaliu decât în cazul bărbatului necăsătorit cu privire la posibilitățile de a trăi pentru Domnul. Grijă pentru lucrurile Domnului trebuie să fie vizibilă în viața ei, prin aceea că trupul și a duhul ei sunt sfinte pentru Domnul. Ea se poate orienta exclusiv către Domnul. Ea poate folosi abilitățile și puterile sale fizice și spirituale pentru Domnul. Când o femeie trebuie să aibă grijă de soțul și copiii ei, acest fapt îi solicită mult din puterile fizice. Ea este ocupată neîncetat. Ea nu poate să se mai deplaseze în plus pentru a împărți tractate. Dar dacă este necăsătorită, nu trebuie să-și folosească puterea fizică pentru „sarcinile” unei familii. Același lucru este valabil și pentru puterile ei mentale. O femeie căsătorită trebuie să se gândească la ceea ce este necesar pentru buna desfășurare a gospodăriei, altfel apare haosul. Trebuie să facă cumpărături, să se asigure că soțul și copiii sunt îmbrăcați curat etc. Femeia necăsătorită nu are de-a face cu aceste lucruri în aceeași măsură; ea se poate concentra mai mult în gândurile ei asupra lucrurilor Domnului. Trebuie însă menționat că, în societatea noastră, tocmai femeile necăsătorite au uneori o sarcină profesională foarte mare și, în plus, trebuie să se ocupe și de propria gospodărie.

Sfințenia trupului și a duhului se aplică numai femeilor necăsătorite? În sens direct, da. Dar și femeia căsătorită are această posibilitate, chiar dacă într-o măsură diferită. Aceasta se poate compara cu premisele pentru slujba de supraveghetor menționate în 1 Timotei 3. Aceste premise se aplică în special supraveghetorilor, dar nu se poate spune că cineva care nu este sau nu dorește să fie supraveghetor nu are nimic de-a face cu ele. Fiecare creștin credincios ar trebui să se străduiască să manifeste în viața sa calitățile menționate acolo (1 Timotei 3.1-7). La fel se poate vedea și în 1 Corinteni 7. Faptul că sfințenia „atât în trup, cât și în duh” se referă în mod direct la femeia necăsătorită nu înseamnă că nu se aplică și femeii căsătorite. Cu toate acestea, tocmai

pentru că este necăsătorită, femeia necăsătorită are în mod special posibilitatea de a duce o viață consacrată Domnului, atât în trup, cât și în duh.

Pavel știe foarte bine ce reacții pot provoca cuvintele sale. De aceea, el adaugă că spune aceste lucruri pentru binele credincioșilor din Corint. El nu vrea să le creeze dificultăți sau să le pună piedici. El nu vrea să creeze false opoziții între căsătorie și preocuparea pentru lucrurile Domnului. El vrea ca credincioșii din Corint și noi să medităm la aceste lucruri. El pune căsătoria și celibatul în lumina Domnului și a slujirii Lui. Și atunci celibatul nu este ceva inferior, ci oferă posibilitatea de a dedica tot timpul și atenția Domnului și slujirii Lui.

Citește din nou 1 Corinteni 7.29-35. - Enumeră câteva „lucruri ale Domnului” și câteva „lucruri ale lumii”.

24 Căsătoria cu cine vrei, dar numai în Domnul

1 Corinteni 7.36-40: Dar dacă cineva gândește că se poartă nepotrivit față de fecioria lui, dacă trece de floarea vârstei, și așa trebuie să fie, să facă ce vrea, nu păcătuiește: să se căsătorească. Dar cine stă tare în inima lui, neavând nevoie, ci are stăpânire peste voința sa și a hotărât aceasta în inima lui, să-și păstreze fecioria, bine face. Astfel, cel care se căsătorește bine face, și cel care nu se căsătorește mai bine face. O soție este legată atât timp cât trăiește soțul ei; dar, dacă soțul a murit, este liberă să se căsătorească cu cine vrea, numai în Domnul. Dar, după părerea mea, este mai fericită dacă rămâne așa; și gândesc că și eu am Duhul lui Dumnezeu.

Este vorba tot despre căsătorie. În acest capitol, acest subiect important nu este descris din perspectiva lui Dumnezeu, așa cum El a intenționat când a instituit căsătoria, ci din perspectiva creștinului, așa cum el vede căsătoria, în legătură cu munca multă care trebuie făcută pentru Domnul. Asta înseamnă că fiecare poate lua propria decizie în această chestiune. Desigur, această decizie trebuie luată împreună cu Domnul. Dar aici este vorba despre responsabilitatea personală, pe care o are fiecare în această chestiune. O decizie este o decizie adevărată numai dacă ai cântărit avantajele și dezavantajele. Pavel prezintă aceste avantaje și dezavantaje – sub călăuzirea Duhului Sfânt, nu uita asta! – în acest capitol. În versetele 36 și 37, cele două posibilități sunt prezentate încă o dată în mod concret și realist, în timp ce în versetul 38 se trage concluzia.

Versetul 36 este puțin dificil de tradus, dar conținutul său este totuși clar. El spune că cineva care gândește că este mai bine să se căsătorească, decât să rămână necăsătorit, are libertatea de a face aceasta. Din cuvântul „gândește” se vede că este vorba de o decizie la care s-a gândit. Faptul că există libertate totală în această decizie se poate deduce din cuvintele: „să facă ce vrea”. Nu este nevoie să te simți vinovat, pentru că nu este vorba de păcat. Cine ia în serios acest subiect, va face din el, bineînțeles, un subiect de rugăciune. Dar aici este vorba despre considerații personale care duc la o anumită decizie. Aceasta este valabil și pentru versetul 37, chiar într-o măsură și mai mare. Aici găsim patru condiții, care trebuie îndeplinite, dacă vrei să rămâi necăsătorit. Trebuie

- (1) să stai tare în inima ta;
- (2) să nu ai nevoie;
- (3) să ai stăpânire peste voința ta;
- (4) să fi hotărât în inima ta să rămâi necăsătorit.

Deci, Pavel nu vrea să te convingă fără menajamente să rămâi necăsătorit. El menționează fără reținere premisele necesare pentru aceasta. Dacă nu ții seama de una dintre ele, vei lua o decizie

greșită. Inima este menționată de două ori aici, la început și la sfârșit. Între ele se spune ceva despre sentimente și despre voință.

În primul rând, trebuie să stai tare în inima ta. Nu trebuie să te lași pur și simplu convins să adopți o altă părere. În al doilea rând, nu trebuie să existe o nevoie. Aceasta se referă la versetele 2 și 9. Dacă există dorința – care nu este greșită – de a avea un partener de viață, este necesar să te căsătorești. Este mai bine să te căsătorești, decât să arzi de dorință (compară cu versetul 9). În continuare, se pune întrebarea dacă cineva are autoritate asupra propriei voințe. Vrei cu adevărat să trăiești în întregime pentru Domnul, fără a te preocupa de lucrurile lumii – care, repet, nu sunt greșite? Dacă ai cântărit cu atenție aceste lucruri, poți lua în inima ta o hotărâre bine întemeiată de a rămâne necăsătorit.

Căsătoria este o legătură pe viață. Și în Romani 7 este numită o legătură pentru toată viața (Romani 7.1-3). Ea este dizolvată numai prin moarte. Numai atunci cineva este liber să se căsătorească cu altcineva. Această libertate are efect în două sensuri. Pe de o parte, libertatea apare prin moartea partenerului de viață. Prin moarte, căsătoria nu mai există. Acum este posibil să se formeze o legătură cu altcineva. Pe de altă parte, există libertatea de a alege un alt partener de viață. Aici scrie: „cu cine vrea”. Totuși, urmează o completare foarte importantă: „numai în Domnul”. Această completare arată direcția corectă în care trebuie căutată libertatea de a se căsători cu cineva pe care îl dorești. Cine dorește să recunoască în viața sa drepturile Domnului, se va căsători numai cu cineva care dorește același lucru.

Deși acest verset se referă în primul rând la o soră, care a fost căsătorită și a rămas văduvă prin moartea soțului ei, adăugarea „în Domnul” este prea importantă pentru a fi aplicată doar la recăsătorirea unei văduve. Oricine crede că trebuie să se căsătorească ar face bine să-și armonizeze dorința cu această expresie „în Domnul”. „În Domnul” înseamnă mai mult decât faptul că ambii sunt credincioși. Desigur, este imposibil să te căsătorești „în Domnul” cu un necredincios. Dar chiar dacă celălalt este credincios, este important să știi că amândoi doriți să faceți voia Domnului în toate lucrurile. Dacă te gândești, de exemplu, la strângerea laolaltă a credincioșilor, poți să te căsătorești „în Domnul” cu cineva care crede că se pot aduna în alt mod decât ai învățat din Biblie? Pentru practicarea credinței tale, este esențial să participi la adunările credincioșilor. Pentru creșterea credinței tale, este la fel de important să te înconjori de credincioși care trăiesc și se adună în conformitate cu Biblia. Dacă te căsătorești cu cineva care frecventează o altă comunitate religioasă, poate că nu este un jug inegal, dar este totuși un jug apăsător. Dacă ești sigur că te afli acolo unde Dumnezeu vrea să fii, unde lucrurile se desfășoară așa cum ne spune Cuvântul Său (adică unde există dorința de a face astfel), atunci așa-numita îngăduință nu este cu siguranță potrivită. Poate crezi că, datorită înțelegerilor pe care le faceți între voi, totul va merge bine pentru o vreme. Dar dacă amândoi sunteți cu adevărat implicați activ într-o comunitate religioasă, veți observa că trăiți în două „lumi” diferite.

Această dificultate va fi cu siguranță mai puternic resimțită atunci când vor veni copiii. Nu va fi ușor să le explici copiilor că ambele convingeri sunt corecte. De exemplu, dacă vorbești despre unitatea tuturor credincioșilor, acest lucru nu va fi neapărat ilustrat prin căsnicia ta. Copiii sunt deosebit de sensibili la faptul că viața părinților este în concordanță cu ceea ce spun. Practica arată, de asemenea, că în aproape toate aceste cazuri, copiii nu sunt bine din punct de vedere spiritual. Vezi că problema comunității religioase nu este o chestiune secundară, ci trebuie să fie una principală. Este foarte important ca voi doi să fiți de acord din toată inima în această privință.

Capitolul 7

În ultimul verset al acestui capitol, Pavel își exprimă încă o dată părerea. El nu o face de sus (cu aroganță), invocându-și poziția de apostol, ci o face ca unul care știe că este călăuzit de Duhul lui Dumnezeu în tratarea acestui subiect important. El vorbește ca unul care știe din propria experiență. Nu este o discuție teoretică care îl lasă indiferent. El are în vedere binele văduvei. În opinia lui, ea este mai fericită dacă rămâne necăsătorită decât dacă se recăsătorește. Ea a experimentat ajutorul și sprijinul Domnului în pierderea soțului ei. Astfel, ea poate fi o mângâiere pentru alții care au suferit și ei o pierdere. În acest fel, ea experimentează o umplere minunată a golului care a apărut în viața ei.

Citește din nou 1 Corinteni 7.36-40. - Cât de departe merge „numai în Domnul”? Ce face parte din aceasta?

Tradus de la: <https://www.kingcomments.com/de/bibelstudien/1Kor/7>